

Drodzy Przyjaciele – Dyrektorzy Szkół imienia **Jan Paweł II**,

piszę do Was nie jak do instytucji, ale jak do ludzi, którzy od lat idą razem ze mną tą samą drogą. Drogą wrażliwości. Drogą odpowiedzialności. Drogą, którą wyznaczył nam nasz wspólny Patron – Jan Paweł II.

Z całego serca dziękuję za to, że od tak długiego czasu jesteście blisko dzieci ze szkoły im. Jana Pawła II w Welou, w **Togo**. To już prawie 15 lat wspólnego dobra. Piętnaście lat konkretnych historii, zeszytów kupionych na czas, opłaconej edukacji, wykarmionych brzuszków. Dla nas to może kolejne pokolenia uczniów, projekty i inicjatywy. Dla nich – często jedyna szansa.

Zaczynamy Wielki Post. Czas ciszy, refleksji, ale też odwagi serca. Druga Niedziela tego okresu, tzw. „Niedziela Ad Gentes” (łac. „do narodów”) ma wymiar misyjny. Jest to dzień modlitwy, postu i solidarności z misjonarzami. Jan Paweł II mówił: **„Wielki Post jest czasem szczególnej pracy nad sobą, czasem wyrzeczeń i nawrócenia serca.”**

Myślę dziś o tych słowach bardzo konkretnie. O tym, że wyrzeczenie nie jest stratą – jest darem. Że jałmużna wielkopostna nie jest dodatkiem do wiary, ale jej sprawdzianem.

Dlatego chciałbym Was zaprosić – po przyjacielsku – do podjęcia w Waszych szkołach wielkopostnej inicjatywy wsparcia dla Welou. Zbieramy środki na odświeżenie szkoły przed 15. rocznicą naszej współpracy. Ściany wymagają malowania, ławki naprawy, klasy odnowienia. Chcemy, aby jubileusz był nie tylko wspomnieniem lat, ale znakiem, że nadal jesteśmy razem.

Wyobrażam sobie, że uczniowie w Polsce – szkół noszących to samo imię – podejmują małe wyrzeczenia: rezygnują z drobnej przyjemności, organizują kiermasz, zbiórkę, inicjatywę solidarności. I że w tym samym czasie dzieci w Afryce uczą się w klasach, które dzięki tej pomocy odzyskają blask.

To byłoby piękne świadectwo tego, że dla nas wyrzeczenie, posługa, pamięć o innych jest wyrazem miłości, za którą wszyscy tęsknimy, i którą w hierarchii naszych wartości chcemy umieścić ponownie na pierwszym miejscu.

Dziękuję Wam za każde dobro, które już się wydarzyło. I proszę – idźmy dalej razem. Nie z obowiązku. Z serca.

Z wdzięcznością i przyjaźnią,

Ks. Łukasz Kobiela SMA